

Cadència

Antònia Arbona

Antònia Arbona i Santamaria (Sóller, 1970) ha publicat els següents llibres de poemes: *Teories d'amor i desig* (*Recull de sonets*, 1992), *Dansaires de la nit* (Premi Rosa d'Or de la Pau, 1993), *Terra i cendra* (1993), *Càntir de sol* (Finalista Premi Gabriel Ferrater, 1993), *Mites d'amor* (Finalista Premi Llorenç Moyà, 1993), *Murades de sensacions* (1995), *Cadells de l'aire* (Premi Solstici de Manises, 1995), *Màscares de tardor* (Premi Gabriel Ferrater, 1995) i *Mans de carboni* (1998).

És llicenciada en Filosofia i Lletres, secció de Filologia Catalana (1997) i actualment realitza els cursos de doctorat. Treballa en els reculls inèdits *Pany en la penombra*, *Gènesi*, *El cromatisme dels mots* (Finalista Premi Miquel Àngel Riera, 1997) i *Synthesis*. Té enregistrada una casset, de la col·lecció *Temps de poesia. Els poetes insulars en la seva veu*.

Col·lecció Poesia de Paper

71

Cadència

Antònia Arbona i Santamaria

Palma, 1998

© del text: l'autor, 1998

© de l'edició: Caixa de Balears «Sa Nostra» i Universitat de les Illes Balears, 1998

Directors de la col·lecció: Francisco J. Díaz de Castro, Perfecto Cuadrado i Albert Ribas

Disseny: Jaume Falconer

Edició: Universitat de les Illes Balears. Servei de Publicacions i Intercanvi Científic. Campus universitari. Cra. de Valldemossa, km 7.5. 07071 Palma

Impressió: Taller Gràfic Ramon. Carrer de Jaume Balmes, 39 i 43. 07004 Palma

DL: PM/ 528-1998

PRÒLEG

En llegir els poemes d'aquesta jove autora sollerica, me' n puc adonar, perfectament, de què n'Antònia Arbona no representa un xoc de generacions literàries sinó la simbiosi de la seva i la meva, tot i que jo li dobl l'edat, i encara així, el seu llenguatge, sigui en el vocabulari dels sentiments o en el lèxic formal, no es decanta massa del meu, vull dir que la puc entendre com puc entendre, sense gaires entrebancs, a un camarada de la meva fornada sense algunes d'aquestes intermitències que separen els pares dels fills i els mestres dels deixebles en el complicat camí de l'esperit i de les circumstàncies ambientals. Al llarg dels poemes que constitueixen aquest aplec hi prenen plaça els silencis de la solitud (es pot estar solitari al bell mig del brogit de la gent), els neguits del cor aïllat, les cadències de veus sospirades que callen quan haurien de parlar, els abismes i les fosques sense límits, la íntima violència del cor que bat sense atur, el parany de les mentides escalfades per una desesperança que creix i creix amb el pas dels anys...Sí. El que més m'astora de la lectura dels versos d'aquesta Antònia Arbona, «*escandalosament jove*» és aquest llenguatge de qui sembla haver viscut intensament mentre encara dormia el somni dels justos. Les seves imatges, espantosament gràfiques, tenen alhora, la virtut i el pecat d'impactar com una pedrada al bell mig del front. Llavors, el film, la pel·lícula dels seus sentiments, sempre els mateixos però de cada vegada més despullats, es projecta en aquest llibre sobre aquesta vella murada que mai no deixa d'esmentar. Por. Plors. Impaciència. Desassossec. Inquietud.

Molèsties. Ombres. Silencis. Més silencis. Caigudes. I rebel·lions a l'hora de decidir que el món, amb tota la seva grandària, ens pot caber tot dins la butxaca, especialment, quan anam a palpentes, quasi cecs, cercant allò que no sabem exactament com és ni a on és.

Però què hi ha de definitori o definitiu en aquests versos de la poetessa de Sóller? Res, ja que el llibre no és més que un punt i seguit entre el missatge ja expressat i el que manca per a dir, doncs, precisament, un dels avantatges de n'Antònia és la gran quota de futur que té al davant, les experiències nombroses i enriquidores que encara pot tenir, amb les prudències i gosadies de qui ja sap que el poeta sempre porta una espasa de Damocles gravitant sobre el seu crani. Però ja que parlam de mites grecs transpassats a la modernitat, vull advertir de què Antònia, amb el seu esperit crític, rebel i exigent, no ha obert encara la seva caixa de Pandora. Potser ho farà de mica en mica, mentre els qui li volen tapar la boca gairebé no se n'adonin. I és que Antònia, que més que promesa és realitat, té les armes per a conquerir el futur, quan ja el present ens ofereix un currículum fora del que és comú.

Miquel Ferrà

SINOPSI

I

*Uns quants diners, una mica de prestigi, d'amor, de sexe,
amb les necessitats i les obligacions resoltes.*

J.V. Cunningham

Entre l'abisme del reflexiu al recíproc

se'ns obre un avenc de llimoneres tendres.

Només la davallada a peu d'horabaixa,
arrossegant les voreres de pedres i diaris,
és el límit màxim de la tardorada.

Un cap-al-tard de cadències
obre el pentagrama de la tarda.

II

Si no vols venir aquí i assolir el límit,

no cal que parlis. La nuvolada punxa la carn
i tal vegada és massa d'hora per a morir.

No ho sé. Només sé que els caragols
ens escupen llàgrimes a la pell
com a ravals de verí i de lassitud,
quan les pedres no comprenen el nostre laberint.

III

El vent s'aixeca!...Intentem viure!

Paul Valéry

Cadells de l'aire. Uns gossos afamegats en la voravia

engeguen el teu nom cap a les oronelles del vent.

No volgueres venir amb mi. Cauen els núvols.
Recordes, ara, aquell senyor ben plantat?
Cau la pluja com una profecia i entre batecs
i alens algú et clava les urpes del seu rostre
en la teva sang. No badis més. El silenci s'acosta.

IV

*Jo he après el mot per abissar la lluna.
Jo sóc al Paradís abans de la Caiguda.*

Wilhelm Lehmann

Si sabessis qui sóc, voldries venir amb mi.

Li han publicat molts de llibres,
ha guanyat molts de premis, també.
Et portarà a la sabata, si vol,
talment un xiclet mal escopit que trobes
pel carrer. De tu depèn deixar de ser xiclet
i convertir-te en macolí. Ara en donen comptes.

V

S'ha obert el cercle espès de la nit

i la cadència de la teva veu va declinant.
Toquen a morts. Els guants de fusta
de la seva riulla s'apropen a la teva boca.
Un estol d'oronelles negres infla el record
del teu silenci, com a mans de menyspreu
que cauen, fulgurants, sobre les teves espatlles.

VI

*Som una mateixa carn amb la nit.
Als passadissos, als passadissos.*

Paul Celan

La carn de la nit et fondrà límits

en les galeries espesses de la por.
S'omplen les absències amb miratges de foscó.
Ara que la nit ha espessit els vidres de la memòria,
més val que t'entelis els sentits amb l'alè
de la seva rialla i no dormis més:
un carreró sense persianes s'assembla molt a un laberint.

VII

*Si els gemecs de l'amor després són de suplici,
els besos es pinten del color de la sang.*

Nikolai Gumiliov

La cadència espessa del record ens va obrint,

feixucs i paorosos, un feix de núvols tendres.
No vols oblidar ara les llagues de l'amor,
com a petjades trèmules tatuades a la teva pell.
Cada besada és un silenci entre dues notes blanques
i cada esquitxada de sang obre el pentagrama
del desig ferint de menyspreu les cordes del suplici.

VIII

Cau la tardorada entre els teus dits,

talment com cauria un raval de pianos dolços
per la finestra d'un sisè pis, si algú

es morís de pena i no volgués tocar mai més.
No saps per què, però els feixos de crepuscles
rebaten menyspreables a la porta dels neguits
i llurs cordes poderoses mai no sonen dissonants.

IX

En l'avenc de la seva veu s'hi adormiren

un grapat de mentides. Val més un petit silenci.
El silenci és la més pura veritat, l'engruna
de llum esmicolada entre dues veritats
que cauen com a lloses sobre tu. Sempre la veritat
penja d'un cap d'agulla, ensagnat pels teus dits.
Pobre de tu! Una nena en aquest món, i tan jove!

X

La cadència de la veu, del silenci o del neguit

s'omple de saliva i d'esbarzers per a acomiadar-te.
Encara no saps per què, però no pensares mai
que la poesia pogués ser una lepra tan lletja
que arrossegàs parrals d'aritges i misèries
a l'etzema del cor. I seguiràs esnifant el color de la gent
per a fer vòmits de versos, desesperadament subtils.

CADÈNCIA DE LA VEU

IMPACTE

*Només voldria escriure
una sola paraula -la paraula-,
escopir-te-la al rostre, tot dient-te
que el ball començarà, que pots entrar-hi,
deixant de banda tota cortesia.*

Josep M. Llompart

I

Se'ns obre la nuvolada aspra del record

i ens esbuca silencis en el parral dels ulls.
Només l'esclat de l'horabaixa ja ens serà
un feix de pedres que ens abocarà, subtils,
tots els apedreaments possibles al fons del cor.

II

Llàtzer fou cec de veu i de silencis,

quan tanmateix la paraula no tenia cap valor.
Ara la cadència de la veu es pot anar obrint,
tendrament, a besllum d'aquest núvol exclòs
del Paradís. No sabem si tot ho podem dir.

III

Les imatges colpidores del pensament

nieran tèrboles en una col·lectivitat desencisada.
L'impacte d'un món esbucats, d'un paradís perdut,
és el núvol de pols i de mentides
que us penso escopir en el rostre, asserenadament.

ESCLAT D'IDEES

Vet ací, fill meueta, una mentida.

Toca-la, sospesa-la, contempla

com és polida i neta

i agradosa.

Per a tu la servàvem. (...)

Pobre de tu -i de tots- si la trencaves!

Josep M. Llompart

I

Un bassal de sang encès penjat

als ulls de l'altri és el record d'un obcecat amor.

La veu cadencial dels àngels alats

dibuixarà núbils fallences en el llençol de la nit,

ara que l'aritja de la carn és tatuada de límits.

II

Només de pensar en els teus ulls

el ròssec espurnós del silenci em crema els dits.

Val més no imaginar-te ni pur, ni cec,

ni invàlid. La paraula no tindria cap valor

si l'avenc del cos s'obrí pas entre silencis.

III

La cara de l'home maleïnt el seu passat

no té ni front ni ulls. Les mentides

no hi caben en el mirall del seu rostre,

i els ulls cansats i miserables ja no poden colpir,

fulgurants i encesos, la llum de les temences.

REFLEXIÓ

I

El corall de la nit lligarà tardorades

i crepuscles en el bell mig dels teus ulls.
Només la veu serà el fil conductor
per edificar presències i fer-les eternes,
impermeables a la llum de les tempestes.

II

No saps si encara els ulls

tindran molta presència en l'ombra del límit.
Captares tanta basarda en els teus llavis,
que ara semblen les portalades de l'abisme
quan es clou el món de l'Hades entre flamarades.

III

Tant de silenci sense respostes,

tant de perdó ignorat o invocat,
sense saber-ne el límit!
només esper que el fil que sosté la Parca
ens indiqui on és l'avenc per estimbar silencis.

MODULACIÓ

I

Les arnes del teu cos tot ho faran malbé,
tal volta no en quedi ni l'alè
d'aquest amor a la paraula i a la vida.
No tindrà cap importància la mort de les idees
si abans la cadència de la veu ha estat prou forta.

II

Modules el sentit d'aquests mots
com qui va esculpint un cos d'argila
en els reflexos obscurs de les oronelles de l'aire.
El buit i el límit són els dos paranys
de l'escultura. La resta ni tan sols és silenci.

III

Sents l'alè dels mots en els llavis,
llavors només resta destriar
allò que no pots dir, perquè sembla lleig,
allò que hauries de dir, tal volta s'escau,
i allò que no digueres mai, no val la pena.

EL·LIPSI

*Victòria de l'el·lipsi
damunt la mort.*
Karl Krolow

I

Entre el fil de la veu i el batec del cor

la runa de l'absència destria límits en el buit.
La basarda és embogidora quan l'el·lipsi
dels mots ens suprimeix el més ferm sentit
de la vida, el poderós alè de les pedres.

II

L'atac de les idees no ens pot confondre mai.

Ens torbarà els sentits a tots els qui, corpresos,
enfangam la nostra llengua en el llac del buit.
L'atac a les idees sempre ens haurà confós.
No podrem entendre mai allò que no cal dir.

III

L'el·lipsi tendra de la mort

ens deixarà parlar de tu i de mi.
Menyspreables, les mans no abastaran
el cercle de la nit amb les seves mirades.
S'enfosquiran els mots de Sinera, definitivament.

ADJECTIVITZACIÓ

I

La cadència de la veu va declinant

si no és aidada per l'home, compresa pel silenci.
La més ferma veritat és el silenci
que hi ha entre dues paraules,
com un buf d'alè entre dos camins inútils.

II

Els adjectius de vidreria són les estaques del cor,

es claven en la mirada llurs sagetes de bronze
i ningú no discuteix ni l'encís ni el silenci.
Ornam els buits dels mots, com els de la vida
i hi edificam runes de transparències.

III

L'adjectivització de la veu

és una cova abrupta i densa
on llueixen les estalactites del record,
com un punyal de traducció simultània
que no pensa el que diu, ni diu el que pensa.

PARAULA

*Les paraules ens cansen,
ens vénen des d'una aigua lapidada;
potser el cor ens resta, potser el cor...*

Salvatore Quasimodo

I

En la cadència exacte de la veu

la paraula és el més poderós miracle
que ens salva del ridícul.
Homínids com volem ser,
no ens queda més remei que mastegar silencis.

II

Potser el cor va teixint silencis foscos

en els llavis quan volem parlar.
Corpresos de fàstic i de neguit,
tal vegada no arribem mai a encertar
les solemnes paraules d'estrada o balconada.

III

La lapidació de les idees i dels mots

és un fet tan recent i innúmer
que es remonta a temps immemorials.
La lapidació del cor serà el perill:
quan el cor no et parli, morirà definitivament.

CADÈNCIA DEL SILENCI

REBEL·LIÓ

*Encara que la veu et rebenti la boca,
- has d'aprendre a oblidar que esclatares en cant.*

Rainer M. Rilke

I

La cadència del silenci és la negació de la paraula,
el llaç blau als teus llavis que neguiteja
un passat obscur de silencis i d'abismes.
Si de debò encara vols parlar, val més estar-te
aquests mots en el moneder dels teus ulls.

II

Els ulls no deixaran de parlar de tot
el que hauràs vist, encara que la veu
et rebenti la boca no deixaràs de manllevar
pactes de crepuscles i tardorades a l'oblit.
Com l'endeví Tirèsies, en saps tots els mancaments.

III

La lluita contra l'absurd esdevé una murada
de límits que xoquen contra el buit.
Encara ets a temps de rebel·lar-te
contra el silenci, teixint cordes de paraules
que manllevaràs, tatuat d'immobilitats, al nom del vent.

LLUITA

*Aquest cercar síl·labes darrera
cada pas teu i interpretar-te
en forma de rosa o cor o
ventall és de mi allò que més
es transvesteix de paraules.*

Ignazio Delogu

I

L'home es transvesteix de paraules

per a manllevar la biografia dels jacints
i ensopegar amb les pedres del cor.
Darrera cada pas teu s'obrirà un avenc
de silencis i les síl·labes punxaran el teu record.

II

No sé si valdrà la pena vestir-se

de casc blau per a salvar aquests mots,
entintats en llàgrimes de lluna
i enrunats en el moll del passat.
Ni Èdip ni Tirèsies foren muts.

III

Valdrà més no veure aquests abismes

i viure, asserenadament, la més dolça mentida:
no caldrà lluitar per uns ideals obcecats de fe
i transparents com la llum de les magnòlies.
T'ompliràs la boca de foscos crisantems.

POR

*Des del silenci els morts
ens saluden arrufant
les celles dels violers.*

Ignazio Delogu

I

Tens por que algun dia els teus llavis
només pronunciïn, badolls, el nom del vent
i s'abatin les pestanyes del record
assenyalant només els mots que no digueres mai,
que van pertànyer sempre a algú que va morir.

II

La cendra ha clos la boca a aquests violers,
i ara engeguen amb el seu alè la pols d'ala d'àngel
cap a la terra. Són cecs i hi volen veure,
cap-cots, més enllà d'un pam de terra,
no poden parlar però et comprenen tots els teus silencis.

III

Tens por que un dia, ensopegant amb les pedres
del camí, sentis el batec d'una tomba closa
que t'obri de bat a bat el seu cor i esperit.
No saps si els morts també saben ben fingir;
en tot cas, saps que les paraules són falses per als vius.

ABISME

*Projecto un espai per respirar:
sóc en els mots.*

Johannes Poethen

I

Entre les dues taques negres del record

s'obre una escletxa de llum que és el silenci.
L'alè en el vidre de l'abisme ens entela
els sentits, i la llum de Sefirot
és la insubornable grandesa d'aquest límit.

II

Respires entre dos mots i t'arrapes al silenci

que et ve de cara. Et recorda el món
com un gegantí tauler d'escacs,
on hi hagués sempre més negres que blanques.
Llavors, la paraula seria l'ombra del glaucoma.

III

Els teus ulls no captaran, introspectius,

com cauen els mots, adolorits i folls,
estimbats en un pou ferraterià dels records.
Inútils com som, ens hem avesat a estimar paraules,
com qui estima un pare que li és desconegut.

CAIGUDA

*Agenollat, no li venia cap paraula,
només la cançó del vent entrüstint els llavis.*

R.S. Thomas

I

Cauen els àngels alats per l'avenc dels silencis

i el vent va abatent a cops d'esguard
el fullatge dels seus ulls. No hi poden veure lluny.
A imatge de Déu creats, són dòcils i febles,
i no entendran mai com es fabriquen les mentides.

II

Els records de les presències no et mullaran

els ulls de neguit. Només els llavis.
Els records de les absències entrüstiran
els llavis de la nit i farcirán les conques buides
dels teus ulls amb paranys d'esbarzers i aritges.

III

T'agenolles pels graons del silenci,

com qui prega un lloc en el buit
per assegurar-se un seient càlid en el cel.
Víctima del crepuscle i d'aquesta boira densa,
la cançó de la nit rebat a les portes dels teus llavis.

PLOR

*La pluja parla en silenci,
ja pots dormir.*
Iehuda Amikhai

*Els mots neixen del silenci
com pluja, llisquen,
s'insinuen.*
Egito Gonçalves

I

La pluja, paorosa, aixanca barrancs d'aire lívid
que s'obren com a cadències de silenci
enmig del feix esburbat dels teus ulls.
Et llisquen els mots de la gorja als llavis;
fugissers, fan tremolar les cordes del neguit.

II

Enmig del cercle espès de la nit
no saps si cal tatuar silencis amb acrílics
d'*amateur* o si esbucar-los amb un plor acurat.
No se'ns escolta quan ploram, només el plor
del nadó reb resposta. Inútil com és, bada la boca.

III

Si vols dormir i tancar els ulls al buit,
dóna l'esquena al límit. Ja pots dormir.
Cau la pluja com una profecia
sota les conques buides dels teus ulls,
quan el plor et va embarrant la destrat dels llavis.

SILENCI

*El silenci sorgia inesperadament
en el millor moment,
en l'instant exacte que els ulls
s'enllaçaven.*

Egito Gonçalves

*silenci silenci silenci
silenci silenci silenci
silenci silenci
silenci silenci silenci
silenci silenci silenci*

Eugen Gomringer

I

Un feix de llum entre dos esguards

es manté lívid i intacte com l'espasa de Damocles.
No cal que parlis de mi. Si poguessis fer-ho ara,
recorda que el silenci és el buit més paorós
que s'obri pas, a cops de colze, entre dues mentides.

II

La fitxa blanca de la veritat no pot somriure.

L'èxit del silenci jamai tindrà barana:
no capiràs la llum dins un bassal de plors.
Homínids com som, no volem encetar somnis de setí
ornant-los amb domassos vellutats sobre la teva llengua.

III

El silenci obri pas al despertar lent, feixuc,
de les paraules. La tenebra és el lloc
on roman, insòlit i esmaperdut, el cadell del mot,
la primera i la més pura concepció filosòfica.
Si hi restam la veritat, ens queda el full en blanc.

CADÈNCIA DEL NEGUIT

IDEA

*La paraula ha estat dita,
el Verb enviat,
el miracle, fet.
Austin Clarke*

I

Emmotlles la idea en el passadís del marbre.

Els mots, com una fruita oberta i espessa,
et fan gotims lleugers i àcids a la gola.
L'orgue del silenci sucumbeix a les tenebres
i les voravies de l'àngel es circumden de pluja.

II

El ganivet del paisatge t'ha encès la mirada

i ara et degota la melodia verda
dels ulls cap a les galtes, pregones de lassitud.
S'enfrontaran els mots entre dues tardorades
i la capsa en blanc en serà llur silenci.

III

Ni el silenci ni el neguit obriran la fondalada

d'aquesta plaça immensa, buidada de clarors.
Si el vent s'arriscàs de sobte a escombrar la idea,
no sé si caldria viure la superba alegria
més enllà dels ulls de les tenebres, on s'enyora la llum.

OMBRA

*Tota paraula nascuda en la llum
té el seu efecte encara en la foscor.*

Oskar Loerke

I

Encara que no les vegis, en el cap-de-cantó fosc
del pensament les paraules somriuran sota la pluja.
Neguitoses com són de tornar a creure sempre
en l'endemà, avui resten impassibles sota els ulls
de l'àngel, i el vent intempestiu els bat raigs de silencis.

II

S'esmicolen els seus rostres entre les dunes del
[passat

i no recorden les finestres obertes del neguit.
Malgrat que avui el passadís del laberint és tèrbol i fosc,
els cadells dels mots sobreviuen cadencials
a la voravia del límit, eternament substanciosos.

III

No vull que em recordis si el que faig et sembla bé.
Tanmateix, l'ombra dels mots ja t'ha afeblit
la gorja de tant sentir-los, i ara per ara
prefereixes esperar la nova escomesa de claror.
La reraguarda de la foscor sempre és densa i ombrívola.

FORMA

*Quan tornaràs a parlar?
Són filles de molts homes les nostres paraules.
Iorgos Seferis*

I

Els versos s'arrauleixen als meus peus

quan el vent porta salvatges els neguits
de la terra eixorca tatuada de marbres i vida incauta.
Quan tornaràs a parlar? Les paraules són de tothom,
hi ha qui amb llurs mans d'aritja les malmena.

II

Perllongaré l'estada dels teus mots

arrabassant parrals de silencis i paranyes obscurs
als teus llavis de violers. Pintaré follament
el bell nom del neguit en la sorra de la fosca,
encara que els meus dits es cremin de tanta sang inútil.

III

Guitarres infamants de murmuris aixequen

el teu pes de fosca sobre les runes de l'oblit.
Encara que tu no hi siguis, et modelaré
amb sang i fang sobre les cendres d'aquests necis,
i et donaré vida i ombra més enllà de tots els límits.

MOLÈSTIA

*En el silenci dels verds
sota cada fulla.*
Ignazio Delogu

I

Sé que hi ha un calze de nits i de crepuscles

que omple angoixes de silencis amb vels de tardor,
demana almoines furtives de neguit
i en cisella l'ombra. Amb un gest als llavis,
et dóna les gràcies i escriu l'oblit en terra.

II

Sé que hi ha un parany fosc de silencis

on mai no queda escrita la paraula del neguit,
on la molèstia de la veritat és tan certera i neta
que els homes de ben parlar s'afluixen les corbates
per recuperar l'alè d'aquest esglai, i veure-hi clar.

III

Sé que la cadència del neguit

et rebentarà les cordes del trapezi
i s'hauran acabat els falsos equilibris, ja per sempre.
Aniràs caient a poc a poc sobre la gent
i com un bassal de sang estès els cremaràs els ulls.

INQUIETUD

*El paper blanc parla amb la teva veu,
la teva pròpia veu.*

Iorgos Seferis

I

De tant mirar-te, la taca vermella dels seus ulls

edifica el mur del neguit en els teus llavis
i, aliens, només poden sentir el teu silenci.
Naufragues en els teus versos a l'alè de l'oblit,
i l'exasperant lentitud del bronze no els esqueixa.

II

Els escriurà tatuats de límits en el buit?

I, remotament, els llegirà algú en el món dels vius?
Com si no fóra possible esculpir el silenci
que viu entre dos mots, desitges ferventment
que el vent els aboqui menyspreu contra llurs rostres buits.

III

El paper blanc reflecteix els teus ulls

en el penya-segat de l'abisme, quan la veu
de l'inquietud penja de la mà del fil d'Ecus
i només es pot sentir el darrer soroll de la nit
en l'avenc on s'estimben els nostres darrers silencis.

DESASSOSSEC

*Mai en la pols la veu no l'abandona,
si l'exemple diví s'empara d'ell.*

Rainer M. Rilke

I

Ni la claror immensa del neguit s'ha arriscat

a desvetllar-nos d'aquest còdol amarg trescant paraules.
Alguna cosa romandrà insòlita i intempestiva,
arrecerada dins el buit substanciós de la recança,
com l'esclat d'ones de saliva en el freu de les dents.

II

Naufragarà el teu plor en els ulls de l'altri.

Els mots no els allunyarà el vent: jo tinc les mans
obertes per recollir-los amb càntirs de foc
i d'abismes. La pols tindrà un sentit
i omplirà barrals de missatges en el llot de les falzies.

III

Tristesia asserenada, digué aquell bon amic,

a qui el rostre no li marcava cap solc ni cap destrat.
El pas del temps en l'avenc del cor no li féu embogir
els mots, i s'aixecava totpoderós enmig del plor aliè.
Jo en tinc les ferides en els llavis.

IMPACIÈNCIA

*Jo tan sols sóc l'últim portaveu de la paraula grisa
i un vel d'ocells em taca tot l'esguard.*

Josep Lluís Roig

I

La cadència de la veu és la crinera dels dies

i les paraules són les papallones del llom dels núvols.

A l'aguait de la teva rialla, jo et portaré
aquesta paraula grisa cap al teu poble obscur,
encara que les oronelles m'entelin els sentits.

II

La cadència del silenci tem la nit

i la pluja tenyeix de blau els ulls del record.

Reflexionam les quimeres d'infant com qui va destrossant
collars de perles amb les dents, i no veu en la nit
més fosca que el contrallum de la basarda.

III

La cadència del neguit és el vòmit de la pluja

en els llavis. Vols veure aquests mots pel pany dels núvols

i abastar entre pam i pam de silenci

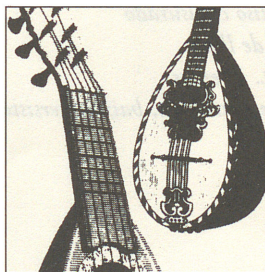
el respir exacte de la veu. Sempre neguitosos,
enclavam massa mentides en la creu del ridícul.

L'autor ha llegit aquests poemes al Centre de Cultura «Sa Nostra»

el dia 6 d'abril de 1998

ADDENDA

Només en la foscor el pany de nacre
dels mots es desfà en la gola de la veritat.
Si esperes, amic, dibuixar aspres mentides
en el parral dels meus ulls,
el dia lluirà aviat. Et cedeixo la clau.

-
34. M. LÓPEZ CRESPI. *L' obscura ànsia del cor*
 35. SEBASTIÀ ALZAMORA. *Formes del cercle*
 36. ÀNGEL CAMPOS PÁMPANO. *Poemas*
 37. LUIS MUÑOZ. *Poemas*
 38. JUAN BARJA. *Las noches y los días*
 39. ANTONIO GAMONEDA. *Poemas*
 40. ÁLVARO SALVADOR. *Diez de últimas*
 41. ÀNGEL TERRON. *Al·lotropies*
 42. JAVIER JOVER. *Urano en la casa doce*
 43. RAMIRO FONTE. *Poemas*
 44. ÀNGEL GONZÁLEZ. *Poemas*
 45. JOAQUÍN BENITO DE LUCAS. *Poemas*
 46. DAMIÀ HUGUET. *Les flors de la claror*
 47. ENRIC SÒRIA. *Poemes*
 48. JOSÉ LUIS GARCÍA MARTÍN. *Cuaderno de Valldemossa*
 49. JORDI VIRALLONGA. *Con orden y concierto*
 50. DIEGO SABIOTE. *Las nubes eran blancas*
 51. JOSÉ ANTONIO MESA TORÉ. *Poemas de la bahía*
 52. JOSÉ CARLOS ROSALES. *Club náutico*
 53. FRANCISCO BRINES. *Selección de poemas*
 54. JEAN SERRA. *Poemes*
 55. VICENTE GALLEGU. *Poemas*
 56. ÀNGELES MORA. *Canto de sirenas*
 57. XAVIER RODRÍGUEZ BAIXERAS. *Poemas*
 58. CARLOS MARZAL. *Poemas*
 59. MARIA VICTORIA ATENCIA. *Poemas*
 60. RAFAEL JUÁREZ. *Lo que vale una vida*
 61. ANA ROSSETTI. *Poemas*
 62. ANTONI VIDAL FERRANDO. *Poemes*
 63. JAIME SILES. *Poemas*
 64. ELOY SÁNCHEZ ROSILLO. *Poemas*
 65. MEMÒRIA DE MARIA ANTÒNIA SALVÀ
 66. JAUME ROSSELLÓ MIR. *Llum vol dir ombra*
 67. JENARO TALENS. *Paraíso clausurado*
 68. JAUME PONT. *La flor de llot*
 69. DIEGO JESÚS JIMÉNEZ. *Poemas*
 70. XAVIER ABRAHAM. *De matinada, baix el persistent reflex...*

Universitat de les
Illes Balears

"SA
NOS
TRA"
Obra Social
i Cultural

